

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **X. T. L.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2018, č. j. OAM-89/LE-LE05-LE26-PS-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2018, č. j. 17 A 94/2018 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Jindřichu Lechovskému, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti v částce **4 114 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předcházející řízení

[1] Žalobce byl dne 19. 5. 2018 zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. Dne 20. 5. 2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl pouze své osobní údaje.

[2] Rozhodnutím ze dne 22. 5. 2018, č. j. OAM-89/LE-LE05-LE26-PS-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný žalobce tzv. „přezajistil“ podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 7. 9. 2018.
[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem ze dne 20. 7. 2018, č. j. 17 A 94/2018 – 39 (dále jen „napadený rozsudek“). Ztotožnil se s žalovaným, že byly dány okolnosti, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu ve smyslu § 46a odst. 1 zákona o azylu.

II. Kasační stížnost a řízení o ní

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou opírá dle svých slov o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Domnívá se, že krajský soud nesprávně posoudil využitelnost zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, neboť žalovaný zdůvodnil nemožnost využití zvláštních opatření stejnou argumentací jako důvodnost samotného zajištění a soud tento postup aproboval. To je nepřijatelné bez vyhodnocení klíčových skutečností – stěžovatel se správními orgány vždy spolupracoval a nesnažil se skrývat, v době zajištění se domníval, že je jeho pobyt na území ČR legální. Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu mají být primárně využita zvláštní opatření, což vyplývá i z čl. 15 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu. Proto z logiky věci nejsou důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů totožné s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.

[5] Žalovaný se musí vypořádat se všemi klíčovými okolnostmi pobytové historie cizince. Jako jedinou okolnost nad rámec odůvodnění o účelovosti žádosti o azyl zohlednil, že stěžovatel nevycestoval v době určené rozhodnutím o správním vyhoštění. Stěžovatel ovšem nebyl informován, že řízení před soudem ve věci jeho první žádosti o azyl bylo již ukončeno. Nebyl si tudíž vědom nelegálnosti svého pobytu, což bylo důvodem, proč nevycestoval. Žalovaný ani soud to nezohlednili. Krajský soud námitku stěžovatele dezinterpretoval a závěr, že stěžovatel nemohl být přesvědčen o legalitě svého pobytu, založil na existenci pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Vůbec však nevzal v potaz následnou oprávněnost pobytu na základě statusu žadatele o mezinárodní ochranu.

[6] Stěžovatel poukazuje i na smysl zavedení institutu zvláštních opatření a příslušnou judikaturu. Dále též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 48, dle něhož nelze bez dalšího vyloučit možnost uložit zvláštní opatření z důvodu, že cizinec nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem. Své rozhodnutí považuje za správné a zákonné. Jelikož tedy vyjádření neobsahovalo žádná tvrzení, k nimž by Nejvyšší správní soud přihlédl, nezasílal již předmětné podání stěžovateli k případné replice.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost **není** důvodná.

[10] Stěžovatel podřadil důvody pro podání kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je však zřejmé, že byla podána z důvodu podle písm. a) uvedeného ustanovení, neboť stěžovatel brojí proti nesprávnému posouzení účinnosti mírnějších opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Byť namítá, že nebyly zohledněny „klíčové okolnosti“, jeho námitka míří do právního vyhodnocení, co bylo v dané věci podstatné. Netvrdí však, že nějaké konkrétní okolnosti nebyly zjištěny, a že by tudíž skutková podstata neměla oporu ve správním spisu. Stejně tak konkrétně netvrdí, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Považuje sice vyhodnocení rozhodných otázek za nedostatečné, nicméně opět brojí fakticky proti právnímu posouzení věci žalovaným, a tedy i krajským soudem. Právní subsumpce kasačních důvodů pod zákonná ustanovení je však záležitostí právního hodnocení Nejvyšším správním soudem, a nejde proto o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS; veškerá zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[11] Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu následující skutečnosti. Stěžovatel pobýval na území ČR od roku 2008. Poté, co se mu nepodařilo prodloužit pobytové oprávnění, na území ČR setrval, nadto bez platného cestovního dokladu. Proto mu bylo v roce 2013 uloženo správní vyhoštění. Toto rozhodnutí nerespektoval. V červnu 2016 stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uváděl pouze ekonomické důvody. V srpnu 2016 byl opakovaně vyhoštěn. Řízení o žalobě ve věci neudělení mezinárodní ochrany pravomocně skončilo dne 17. 1. 2018.

[12] Stěžovatel byl dne 19. 5. 2018 zajištěn dle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění bylo, že dne 18. 5. 2018 byl kontrolován policejní hlídkou na stanici metra Kačerov v Praze. Na výzvu nepředložil žádný doklad totožnosti a lustrací v příslušných evidencích bylo zjištěno, že je veden v evidenci nežádoucích osob (ENO) s platností do dne 15. 2. 2020, jelikož mu bylo rozhodnutím ze dne 31. 8. 2016 uloženo správní vyhoštění na dobu dvou let. Stěžovateli bylo správní vyhoštění uloženo opakovaně, neboť dlouhodobě pobýval na území ČR bez pobytového oprávnění a zároveň zde i pracoval. Nenahlásil též změnu místa pobytu, kterou nebyl schopen sdělit ani v řízení o zajištění. V minulosti byl též několikrát odsouzen za úmyslný trestný čin. Proto Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy vyhodnotilo, že osoba stěžovatele neskýtá žádné záruky, že bude podmínky zvláštního opatření dodržovat, neboť nectí zákony ČR. Existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti

nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, jak již činil v minulosti.

[13] Po podání žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 20. 5. 2018, kterou však stěžovatel nijak neodůvodnil, vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým stěžovatele „přezajistil". Žádost o mezinárodní ochranu považoval za účelovou a uložení zvláštních opatření vyhodnotil jako neúčinné. Stěžovatel neoprávněně pobýval na území ČR, a to i poté, co mu bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění. Dle žalovaného byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Poukázal též na skutečnost, že stěžovatel v rámci řízení o vyhoštění výslovně uvedl, že mu ve vycestování z ČR a návratu do vlasti nic nebrání. Také v předchozím řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl pouze ekonomické důvody a snahu o legalizaci svého pobytu v ČR. Během řízení o zajištění pak rovněž prohlásil, že pokud bude muset vycestovat, vrátí se zpět ke svým rodičům, žádnou obavu z pronásledování či vážné újmy tedy evidentně nepociťoval. Po zadržení za účelem realizace vyhoštění ovšem podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Dále dle vlastní výpovědi na území ČR vykonával neoprávněně výdělečnou činnost. Je tedy zcela zřejmé, že na území ČR neplní své zákonné povinnosti a vědomě dlouhodobě porušoval i veškeré povinnosti a omezení uložené mu rozhodnutími správních orgánů. Nelze se tedy domnívat, že by stěžovatel náhle své jednání změnil a respektoval zvláštní opatření dle zákona o azylu.

[14] Podle § 46a odst. 1 písm. e) může žalovaný *v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění [...], nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*.

[15] Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním o rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu). Zvláštní opatření lze uložit, jestliže nastanou důvody pro zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, *ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečně k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany* (§ 47 odst. 2 zákona o azylu).

[16] Ačkoli by se z posledně citovaného ustanovení mohlo zdát, že jediným účelem zvláštních opatření je zajistit zdárný průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, tedy zajistit účast žadatele v tomto řízení, *„důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je v tomto případě obava, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění. Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má tedy za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění (typicky útěkem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní*

opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. [...] Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48).

[17] To, že žalovaný z velké části vyloučil uložení některého ze zvláštních opatření ze stejných důvodů, na jejichž základě usuzoval na účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatele, proto samo o sobě není nezákonné, respektoval-li zásadu individualizace (obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 6 Azs 163/2018 – 29, či ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 Azs 114/2017 – 35, na který odkazoval již krajský soud). Stěžovatel se v kasační stížnosti domáhal zohlednění „všech klíčových okolností své pobytové historie“, aniž by však objasnil, kterou z nich měl žalovaný, a tedy i krajský soud, opomenout. To, že se správními orgány vždy spolupracoval, uvedl až v kasační stížnosti. Nadto není zřejmé, z čeho tak dovozuje. Jediná „spolupráce“, která ze správního spisu vyplývá, je, že se ve správních řízeních při výslechu k věci vždy vyjádřil. Ke správnímu orgánu se ani sám dobrovolně nedostavil, ale byl náhodně kontrolován policejní hlídkou, která ho následně zajistila. Nebyl ani schopen sdělit svou adresu pobytu. Naopak všechny shora popsané skutečnosti nasvědčují, že žalovaný zcela oprávněně usoudil, že uložení zvláštních (mírnějších) opatření by bylo příliš riskantní, neboť stěžovatel je nespolehlivou osobou, která dlouhodobě nerespektuje povinnosti vyplývající z právního řádu ČR a z rozhodnutí správních orgánů. Zjištěné skutečnosti navíc nevyvolávají prakticky žádné pochybnosti o tom, že stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu proto, aby alespoň dočasně odvrátil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť to byla žádost již druhá a neuvedl v ní ani žádné důvody. Před správními orgány vždy deklaroval, že chce na území ČR setrvat z ekonomických důvodů a do vlasti se vrátit nechce. I skutečnost, že stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu až poté, co byl zajištěn v návaznosti na již druhé uložené správní vyhoštění, je významným ukazatelem, že zajištění stěžovatele bylo na místě. Žalovaný tudíž k zajištění přistoupil na základě objektivních okolností spočívajících v předchozím jednání stěžovatele, přičemž tyto individuální okolnosti v případě stěžovatele plně odpovídají judikatorním požadavkům na výjimečnost institutu zajištění, namísto uložení mírnějších opatření.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že pokud by věděl, že soudní řízení ve věci jeho první žádosti o mezinárodní ochranu již skončilo, Českou republiku by opustil. Toto tvrzení však vyvrací již jen skutečnost, že znovu požádal o azyl. Kromě toho stěžovatel vždy prohlašoval, že chce v ČR zůstat. Ani v řízení o žalobě netvrdil, že by se zde dále nezdržoval, pokud by o skončení soudního řízení věděl. Namítal pouze, že o pravomocném rozsudku nevěděl, a tedy nevěděl, že jeho pobyt byl opět nelegální. Totéž tvrdil i v řízení o zajištění podle zákona o pobytu cizinců. Že by však byl ochoten správní vyhoštění dobrovolně respektovat, tvrdil až v kasační stížnosti, což se za shora popsaných okolní jeví jako velmi nepravděpodobné a spíše účelové. Nadto stěžovatelovu případnou nevědomost o pravomocném rozsudku nelze v tomto případě považovat za důvod, proč měla být dána přednost mírnějšímu opatření před zajištěním. Stěžovatel má zodpovědnost za volbu svého zástupce pro soudní řízení a měl by se sám zajímat, zda a jak soud rozhodl. Pokud jej jeho zástupce neinformoval o výsledku řízení (což je u advokáta málo pravděpodobné), jde tato skutečnost k tíži stěžovatele.

[19] Je pravda, že krajský soud nesprávně vystihl podstatu námitky týkající se nevědomosti stěžovatele o nelegálním pobytu, jestliže odkázal pouze na pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatel namítal, že nevěděl o existenci rozsudku ve věci neudělení mezinárodní ochrany (po dobu soudního řízení byl stěžovatel oprávněn setrvat na území ČR), proto bylo vypořádání této dílčí námitky soudem nepřípadné a příliš zjednodušující. Nicméně krajský soud správně posoudil, že závěr žalovaného o neúčinnosti zvláštních opatření byl správný a dostatečně odůvodněný. Žalovaný neopřel své rozhodnutí jen o skutečnost, že stěžovatel nerespektoval správní vyhoštění a nevycestoval poté, co nabylo právní moci rozhodnutí soudu o žalobě ve věci mezinárodní ochrany, ale též o to, že na území ČR pobýval nelegálně dlouhodobě, nerespektoval zákonné či správními orgány uložené povinnosti opakovaně a činil vše pro to, aby nemusel vycestovat do země původu. Proto stěžovatele vyhodnotil jako osobu, u níž se nelze spoléhat na dodržení podmínek mírnějšího opatření. Stěžovatel ani v kasační stížnosti tyto závěry nijak nezpochybňuje a vymezuje se toliko proti povědomí o nelegálnosti svého pobytu za posledních několik měsíců. Jelikož rozhodnutí žalovaného je postaveno na komplexnější argumentaci a není založeno jen na této jedné okolnosti, jak případ prezentuje stěžovatel, nejsou kasační námitky způsobilé napadené rozhodnutí zpochybnit. Uvedený dílčí nedostatek v odůvodnění napadeného rozsudku tak nemůže mít vliv na správnost rozhodnutí krajského soudu.

[20] Stěžovatelův odkaz na závěr rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 Azs 20/2016 není případný. V nyní projednávané věci žalovaný případ dostatečně posoudil z hlediska možnosti aplikace zvláštních opatření, resp. dostatečně a správně vysvětlil, proč je nezbytné stěžovatele zajistit (viz výše). Tím se projednávaná věc odlišuje od stěžovatelem označené věci.

[21] Zbývá dodat, že Nejvyšší správní soud nezastavil řízení podle § 47 písm. c) s. ř. s. aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., ve spojení s § 46a odst. 9 zákona o azylu v platném znění, ač mu žalovaný v průběhu řízení sdělil, že stěžovatel již byl ze zajištění propuštěn dne 7. 9. 2018 a pobývá na adrese uvedené v záhlaví tohoto rozsudku. V mezidobí totiž Ústavní soud nálezem sp. zn. Pl. ÚS 41/17 ze dne 27. 11. 2018 prohlásil ustanovení § 46a

odst. 9 zákona o azylu za neústavní pro rozpor s právem na přístup k soudu dle čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, ve spojení s čl. 4 Ústavy České republiky, jakož i s právem na přezkum zákonnosti zbavení svobody podle čl. 5 odst. 4 a s právem na odškodnění podle čl. 5 odst. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a zrušil je dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů. Jakkoli z nálezu vyplývá, že neústavnost § 46a odst. 9 zákona o azylu shledal zejména ve vztahu k zastavení řízení o žalobě, vzhledem k textaci zmíněného ustanovení dopadl derogační důvod i derogační zásah Ústavního soudu i na řízení o kasační stížnosti. Nález byl vyhlášen Ústavním soudem veřejně a ústně dne 10. prosince 2018. Ve Sbírce zákonů sice dosud publikován nebyl, nicméně je zřejmé, že zmíněné ustanovení by nemohl Nejvyšší správní soud ani do doby publikace nálezu ve Sbírce zákonů aplikovat, neboť by tím v konkrétní věci porušil ústavně zaručená základní práva stěžovatele na soudní ochranu, na přezkum zákonnosti zbavení osobní svobody a na odškodnění za nezákonné omezení osobní svobody. Jedná se totiž o analogickou situaci, jako když Ústavní soud v nálezu odloží jeho vykonatelnost ve smyslu odložení účinku derogace ustanovení právního předpisu. Navzdory tomu, že takové ustanovení ještě po přechodnou dobu zůstává součástí právního řádu, soudy musí při svém rozhodování zejména ve vertikálních vztazích vzít v úvahu skutečnost, že je v rozporu s ústavním pořádkem (srov. např. z poslední doby nález ze dne 11. 9. 2018 sp. zn. Pl. ÚS 24/17, odstavec 76). Veřejné vyhlášení nálezu Ústavním soudem v této věci je notorietou a jeho budoucí nevyhnutelná oficiální publikace ve Sbírce zákonů na tom již nemůže nic změnit. Nadto jde o ze zákona přednostní věc, v níž je třeba postupovat s největším urychlením, proto Nejvyšší správní soud věc posoudil, projednal a rozhodl již nyní, nevyčkávaje na oficiální vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

[24] Ustanovenému advokátovi Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za zastupování, náhradu hotových výdajů a náhradu za promeškaný čas dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, spočívající v podání a doplnění kasační stížnosti; paušální náhradu hotových výdajů 300 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se uvedený nárok o částku 714 Kč odpovídající příslušné sazbě daně podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celkem tedy byla výrokem IV. tohoto rozsudku přiznána částka **4 114 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu v přiměřené lhůtě do 1 měsíce dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu